

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. P. Grüne.

Udgiven og forlagt af A. P. Liunge.

13de Aarg.

Onsdagen d. 29. Mai 1839.

N°. 145.

Sendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten saavel i Danmark som i Herrugdommerne.

Kyheds-Post.

Kjøbenhavn, den 29de Mai 1839.

Om Læseforeningens Maifest (sluttet).

9) Trykkeselskabets forrige Skriftcomitee (Klæ-
dekammer J. P. Hansen): „Jeg skal give mig den Vre at ud-
bringe en Skaal for den forrige Skriftcomitee i Trykkeselskabs-
skabet, for de Mænd, hvis Kjærlighed til Frihed, til Sandhed og
Ret er almindelig erkjendt og stattet alt Landet rundt, for de
Mænd, hvis virksomme Deeltagelse i enhver stor Begivenhed, der
i deres Bestaaelsestid har sat den offentlige Mening i Bevægelse,
har bragt nyt Liv i den allerede lunke Interesse for Selskabet,
for de Mænd endelig, hvis upartiske, klare, paa bestemte Facta,
paa uomstødelige Talskræfter byggede Fremstilling af Finantsbe-
retningen har et stort Krav paa Nationens erkjendtlige Taknemme-
lighed, da denne Fremstilling sætter det istand til at demme rig-
tigt om dette største og vigtigste Nationalanliggende. En Skaal
for disse Mænd.“

Derefter blev afsjungen følgende af Hr. Siesby digtede Sang:
„For den opvørende Slægt.“

„Da forud Hebrons Folk brød Trældomsaaget,
Med Haab om Friheds Ganaan,
Hvor snart blev da det frie Blis omtaaget,
Af Dødens bøde Flyvesand?
Forjættelsens Egne, som vinked' saa smukt, —
Laae for de sukkende Wandrere lukt!“

Dog Let der var, som høved deres Blikke
Paa ny, trods Himlens Brede-Røst:
„Af Alle dem, der droge ud, skal ikke
En Gæste see Friheds Røst!“ —
Ehi Haabet sig knytted til Fremtidens Løv,
Blomstred i Verdens hellige Årv! —

Ja! vore Børn, de skulle Hjertet læge
I Wandringens de lange År!
Mens de med Dødens Himmel-Manna græge
Høert pustet Haabs opvorne Saar.
For dem skal den blomstre, den grønne Stær,
Stande som Vinde paa Fortidens Grav!

Dg skal end Ingen blandt os nyde Frugten,
Som vinker fra vort Ganaan,
Bort Blif dog henrykt hieset einer Bugten,
Der slonger sig om Friheds Strand.
Det Maal, som vor Tanke alt stude kjæft,
Staaer, et Paulun for den kommende Slægt!“

Til denne Sang knytted: Trykkeselskabets og dets Skrift-
comitees forrige Formand, Overlærer Olsen, følgende Toast: „Vi
ville drikke en Skaal for den opvørende Ungdom, der stoder i Veiret imel-
lem os som en frodig Underkors, men engang skal staae med stærke Stam-
mer, naar vi forlængst ere borte; for det lille Folk, der nu ligger
hjemme og sover efterat have læst paa sine Lectier til imorgen og
være gaaet i Seng til rette Tid. See vi med Kjærlighed disse mun-
tre Skikkelser (for at hentyde til en stor Talers Ord), som tumle sig
om os i Livets Morgentude, saa ville vi paa den anden Side hel-
ler ikke glemme, hvad en gammel Forfatter har sagt: at man
skal holde Barnealderen en stor Agtelse. Det er i Berneverdenen at
Fremtidens hemmelighedsfulde Genius allerede rører sig, og anlæg-
ger Rollerne, forbereder Handlingen, som skal forestilles paa det
store Verdensteater i Tider, da vi ikke længer ville være til.
Det er vore Børn, som skulle arve Fædrelandet efter os, som skulle
fortsætte vor Stræben og bringe vore Forhaabninger Opfyldelsen
imøde; det er dem, ved hvilke vi nært og umiddelbart ere knyttede
til Fremtiden, og igjennem hvilke vi kunne leve i denne: nemlig
ved at give vore Børn en god Opdragelse. Hvad enten vi selv
formaae at tage virksom Deel i den store fædrelandske Livsbevæ-
gelse eller vi maae være taus Tilskuere, under alle Omstændighe-
der, de befordre eller indskrænke vor frie Virken: eet er der dog,
som vi Alle kunne gjøre og hvorpaa vi af al Magt kunne kaste
os med Forvisning om, at vi her gribe ind paa en sikker og virk-
som Maade: det er vore Børns Opdragelse, for at der maa være
dygtige og kraftige Borgere i de Tider, som skulle komme. Og
skal da Ingen iblandt os være foranlediget til at sætte sine Børn
i Lære hos Latinerne, saa fortryde han ikke paa, om de saae noget
af „Latinernes Stivhed.“ De gamle Romere, som havde en her-
lig Fristat, hvis Magt naaede over den hele Verden og hvis Hi-
storie er fuld af de stjerneflekkede Exempler paa Borgerdyder, disse
Romere vare unegtelig meget „stive“ Folk! — Lader os nu tomme
Glasjet for den tilvørende Slægt!“

Den næste Skaal: 11) Den danske Stats Enhed brag-
tes af „Bondejænnen fra Sønderamt“, Student Nis Hansen:
„Mine herrer! fortørnes ikke over, at ogsaa min svage og uerode
Tunge bryder Taushedens Baand ved denne Leilighed. Et Dnske,
som mere og mere har rørt sig i min Barn fra min politiske
Selebvidstheds første Stund; et Dnske, som i den senere Tid
saa mægtigen gennemtrænger min Sjæl, at det næsten opflu-
ger enhver anden Tanke, et Dnske, som jeg er overbevist om,
at hver god dansk Statsborger deler med mig; et Dnske, paa hvis
Opfyldelse intet mere og intet mindre end Danmarks Fremtids

See og Vel beroer, — haaber jeg at turde frembære for den ærede Forsamling: det Dnsfe nemlig, at vor lille danske Stat maa blive forfæaaet for nderligere Deling og Sønderlemmelse. Men Statens Genhed er kun et Skyggebillede, naar Enigheden mangler. Lader os derfor tage Exempel af Simbrerne, hine vore skjæffe Fædre. De lankede den forreste Række af deres Kjemper sammen med Jernkjæder, naar de gik Gjenden imøde. Lader os ligeledes lænke os sammen; dog ikke som hine med det kolde Jern, men med en gjensidig Agtelses og et oprigtigt Venkabs faste og evige Baand; ikke som hine, blot en enkelt Række, men hele Folket til een uadskillelig Alynge, der træder Gjenden imøde som med eet uforfædet Bryst og fører Sværdet som med een kraftig Haand. Men hvorledes bliver gjensidig Agtelse bedst begrundet og oprigtigt Venkabs bedst stiftet? Dermed, at vi fra Nigets forskjellige Dele og Egne lære hwerandre bedre at kjende med alle vore Dgder og Lgder. Lad vor holskenske Broder kun tage Munden lidt fuld og imellem udstøde et „Donnerwetter“; vi ville ikke forkræffes og frybe i Skjul, men med Kraft og Bærdighed træde ham imøde i sjædig Tale; det er maaskee godt, at han ruffer lidt i os, for at vi ikke skulle sove ind af lutter Sagtmotighed og Sindighed. Vi ville agte hans Sympathi for Germanien, thi han er Germaner, og han vil agte vor Sympathi for Skandinavien, thi vi ere Skandinaver. To Brødre kunne jo meget godt boe sammen i eet Huus og samvirke til et sælles Huusvæsens Fremme, og hvor af dem have sine Benner udenfor Døre, uden at de derfor hjemtæ behøve at fives og klemmes indbyrdes. Den frie Presse, hvilken, som vi nyligen hørte, en holskener har forkræffet os, viser os en hertilig Bei til at slutte nærmere Bekjendtskab ved en aaben Brevveksel, og hvad vore Brødre histore for Tiden ikke kunne faae trykket hjemme, det vil vi bede dem at sende over til os; vi ville trykke det, ja, om de ønske det, i deres eget Sprog; thi vi forstaae ogsaa Tydsk og kunne nok tale med Germanerne syd for Gideren, ja syd for Eiben. Og naar vi kun først ere blevene bedre bekjendte, saa toivler jeg ikke paa, at vi jo gjensidig ville agte og oprigtig elste hwerandre, og med Hensyn hertil er det, at jeg opfordrer den ærede Forsamling til at udbringe en Skaal for vor lille danske Stats usforænkkelige og evige Eenhed og Enighed.”

12) For Gaandværksstandens Emancipation (Finerfjærrer Frederiksen): „Mine herrer!“ Tillade De, at jeg proponerer Dem endnu en Skaal; ved en Fæst, som denne, vil den neppe være upassende. Det er for den danske Gaandværksstands Emancipations-Dag. Denne Dag er vel endnu ikke kommen, men vi tør vel haabe, at den heller ei er fjern. Ja, gid alle de nedrøvede Fordomme, hvoraf denne Stand vrimler og hvorved den endnu saa gjerne hænger, snart maae vige Pladsen for den opløste Forstand. Gid den snart maa fatte og forstaae, at alle de jaakaldte Rettigheder, hvert enkelt Laug søger at fastholde og forbyde Andre, kun ere ligesaa mange Baand, de gjensidig paalægge hinanden, Baand, der standse og qvæle den frie Udvikling af Mandens Talent og Bedrift; den Udvikling, den Frihed i Anvendelsen af sine Gæner og Kræfter, uden hvilken dens Dyrdere aldrig blive istand til at indtage den Plads i Staten, de bør have. Det er ikke despotiske Magtsprog, der hærken skal binde eller løse dens Lænker. Nei! det er Standen selv, der skal affaaste Aaget. Er Manden først frie, saa bliver Gaanden det snart. — Den frie, fremadstridende Gaandværker leve!”

13) En udvidet Valgbarhed (Lector Wilkens). „Mine herrer! Den levende Begeistring, hvormed de have modtaget de

gode Læser for Folkeraadet, navnlig med Hensyn til dets fremtidige Udvikling, giver mig Mod til endnu engang at hændrage Deres Dmærksomhed paa denne Gjenstand ved at udbringe en Skaal for en Udvidelse af Valgbarheden ogsaa udenfor Grundeiernes Glasfe. Vel er jeg ikke uvidende om den Kjendsgjerning, at man selv i Lande, der i politisk Udvikling ere gaade langt for vor elste Fædreland, har fundet det rigtigt ikke blot at indskrænke til en egen særdeles begunstiget Glasfe af Statens Borgere den Ret at udvælge Nationens Talsmand, men tillige at udpege en endnu snævrere Kreds af Mand og da at sige til hine: „See der staae de Mand, blandt hvilke I skulle udvælge dem, der for Monarkens Throne skulle frembære Folkets Læser, og om I end have en nok saa stor, en nok saa ubegrændset Tillid til en Anden, om han end var en Solon i Blisdom, saa tør I dog ikke give ham Ederes Stemmer, men I skulle vælge en Mand af denne Kreds“; men saavist som de Alle med mig erkjende, at Kynighed og Dgdtighed, Frimodighed og Fædrelandskjærlighed fremspire paa en anden Ager end den, som er indeskuttet imellem Græfter og Gjærder, at de hvile paa en anden Grundvold end den som er opført af flensborger Stein, saavist tør jeg ogsaa være overtydet om, at de Alle med mig dele det Dnsfe, at Valgbarheden maaatte udstrækkes ogsaa udenfor Grundeiernes Tal.”

14) De danske Kvinder (Candidat Barfoed).

Den sidste Skaal blev (efter den ogsaa dertil i forrige Aar benyttede Sang af Hr. Siesby) udbragt af Hr. Lehmann, og helligedes, i det første Dagstjær af den nu frembrudte otte og tyvende Mai, under almindelig Jubel, atter Dagen og dens Betgning.

Efterat Forsamlingen dernæst endnu havde bevidnet Præsidiets og Festens Digtere sin Tak, afskildtes den, og begav sig, i den glade Stemning, Fæsten og de ved samme levendegjorte Læser og Forhaabninger havde fremkaldt hos alle de Tilstedeværende, under Sang og med Musikcorpsen foran sig, tilbage til Hovedstaden.

— Den 28de Mai fejredes ogsaa iaar af Mai-Selskabet ved en festlig Diner paa Skydebanen, der, ligesom ifjor, talte henvend 200 Deltagere. Da Professor Schouw ved Upasselighed var bleven afholdt fra at deltage i Præsidiets, blev hans partes overtagne af den i Forsamlingen den 11te dennes valgte Suppleant, Professor Clausen. De øvrige 2de Præsidenter vare, som tidligere meldt, Grosserer S. P. Hansen og Statsraad Gvidt. — Den første Skaal var for S. M. Kongen, udbragt af Prof. Clausen. I dens Motivering fremhævede Taleren navnlig, at Folket sejer hos sin Konge Agtelse for en frimodig og sammelig offentlig Mening og velvillig Imødekommen af dets retfærdige Læser, og at det ogsaa finder hvad det saaledes søger. — I en udfærlig Tale henviste dernæst Grosserer S. P. Hansen til den i vor Tid fremherskende Stræben efter borgerlig Frihed og til det Forhold, hvori Standerinstitutionens Indstiftelse staaer til Almeenaandens Fremspiren ogsaa hos os, og idet han berærte, hvorledes denne Indretning endnu lod meget tilbage at ønske, udtalte han den Fortæfning, at naar kun den rette eendragtige og frimodige Borgeraand gjennemtrængte hele Statssamfundet, en saadan Udviklings Frugter heller ikke vilde udeblive, hvorpaa han udbragte en Skaal for Standerinstitutionen. — Begge disse første Toaster bleve indledede med Sange. — Derefter reiste Bankdirekteur Gvidt sig og sagde, at naar Folket med Glæde draler ved vor Konges lange, skjæbnsvangre Regering, saa vender Haabet sig med Begeistring til den Fyrste, hvormi Thronen engang skal tilfalde.

At Prinds Christian, naar han engang blev Konge, vilde gjøre Alt for at fremme Landets materielle Interesser, derfor borge den Iver og Opmærksomhed, han stændte ethvert almeennyttigt Anliggende, og heormed han steds harde fulgt alle de store Fremfribt, Industrien i vor Tid har gjort, især ved Naturvidenskabernes overordentlige Udvidelse, ligesom hans Indsigt i og Kjærlighed til Kunst og Videnskab gave Forvisning om, at ogsaa Nationens høiere Interesser i ham vilde finde en nidkær og indsigtfuld Beskytter. Men navnlig vilde den videre Udvidelse af den Institution, hvis Indstiftelse idag fejredes, ikke kunne nedlægges i bedre Hænder end i den Mand, der har stændt et høitideligt Broderfolk den berømte Forsatning, som har begrundet dette Folks Lykke. Den Phrase, at det danske Folk ikke skulde være modent til en større Frihed, vilde aldrig kunne finde Indgang hos en Fyrste, der pludselig og uforberedt havde givet Norge denne Frihed i sin fuldeste Udstrækning, uagtet Norge i aandelig og borgerlig Udvidelse ikke stod høiere end Danmark, og nu derhos havde Erfaringens Vidnesbyrd for, at denne Forsatning væsentlig kun har baaret gode Frugter. — Efterat saaledes Prinds Christians Skaal under lydelige Bisalberaad var bleven druffet, uddragte Prof. Clausen en Toast for Fædrelandet, hvori han indbefattede det Nytte, at Videnskab og Kunst, Handel og Industri maatte opnaa den størst mulige Flor; at Danmarks Grændser maatte være sikrede, dets Navn agtet, dets Borgere frie og lykkelige. — Bertel Thorvaldsen, der bivaandede Festen, blev derpaa hilset med en Sang, hvortil Statsraad Gyldenløve knyttede de varmeste Næster, ikke for den vidtberømte Konstner, men for Danmarks elskelige Sen, hver dansk Mands kjærlige Broder. — De paafølgende Skaal var af Hr. G. P. Hansen for den offentlige Mening og af Directeur Dunsfeldt for Associationsaanden, hvorpaa Høiesteretsadvocat Guldborg til den nærmeste Skaal for den offentlige Mening — for den vel usynlige, men derfor ikke mindre uimodstaaelige Magt, som behersker den civiliserede Verden og for hvilken Alle, hvor høit de end staa, dog maae bøie sig, — knyttede en Toast for dennes Organ, den frie Presse, der steds har dannet det stærkeste Bolværk imod enhver Uretfærdighed og Undertrykkelse og gennem hvilken det fornemmeligen er, at den offentlige Mening behersker Verden — en Toast for en fri og uafhængig Presse i Danmark. — Gross. Topp udtrode, at naar kun Gendrægtighed, Frisindethed og Dyrighed lever i Borgernes Daad og Tale, da vil den statsborgerlige Friheds Morgengry ogsaa opgaas over Danmark, hvorfor han uddragte en Skaal for de Mænd, der i og udenfor de fire Stændersforsamlinger ved Tale og Skrift have bidraget til at Stænderinstitutionen har faaet faste Rødder i oplyste Borgernes Hjærter. — Pastor Gad fandt det noget eensidigt, naar man blot vilde tale om Stænder og Presse, og at man derfor vist ikke vilde finde det underligt, naar en Mand, der „gjorde Profession af Besindighed“ og der regnede sig til „juste-milieu-Folkene“ vilde søge at tilveiebringe den rette Afvisighed, ved ogsaa at minde om de Raadgivere, Kongen havde ved Siden af Stænder og Presse. For disse Kongens Raadgivere uddragte han de bedste Næster, idet han blandt Andet navnlig haabede, at de aldrig vilde tiltraade at give som Raade, hvad der tilkom som Ræd. — Professor David uddragte en Skaal for de Frygtssomme, hvorved han, for at undgaas Mistydning, strax bemærkede, at han dermed ikke meente de Gravende, hvor mange Frygtssomme der end vare iblandt dem; men de Frygtssomme, som her vare tilstede, de, som søgte for „hvoreledes det skal gaae vore Værn, om end

Alt hænger sammen, saalænge vi leve.“ At det hænger sammen, det fandt Taleren uimodsigeligt, men han fandt ogsaa at dette kun er en ringe Røst, thi en Stat, der ikke hænger sammen, er ikke bedre at leve i, end en Bogn, der falder fra hinanden, er at tjære i, eller en Kniv, der falder fra hinanden og som salig Baggesen henregnede til Knive uden Skæft og uden Blad, er til at stære med. Taleren kunde imidlertid ikke rose noget ubetinget, ikke engang Frygtssommen, men kun den Frygtssomhed, der tør være sig selv bekendt, der er forenet med saa meget Mod, som der hører til frit og lydeligt at udtale, at og hvad man frygter for, og som, medens vi endnu leve, sørger for, at det ikke blot hænger sammen saalænge, men ogsaa arbejder for, at vore Værn kunne faae det godt. De Frygtssomme, som havde Mod til klart at udtale dette, havde meget forud for alle dem, som vare saa frygtssomme, at de ikke engang turde vedstaa deres Frygt, og derfor uddragte han en Skaal for de modige Frygtssomme. — Efterat Bagermester Sager havde bemærket, at hvis vi havde Grund til at frygte for, hvoreledes det skulde gaae vore Værn, saa var det vor egen Skyld, da det stod i vor egen Magt, at berede dem en sikkert og lykkelig Fremtid, naar vi, i Stedet for at tale om vor Frygt, kun arbejdede for at gjøre denne ugrundet — og derfor havde uddragt en Skaal for at Folket selv vilde arbejde paa at blive stærkt og kraftfuldt, tog Prof. David atter Ordet, for at fortælle en lille Historie, som derved var falden ham ind, nemlig en Strid, der engang havde været mellem toende Personer om, enten det var Pestene eller Seletoiet, der trak Bognen, idet den ene havde paaftaaet, at Pestene alene, den anden at Seletoiet alene ikke vilde bringe Bognen af Stedet. Begge havde heri Ret, og Taleren vilde derfor holde paa, at baade Pestene og Seletoiet vare nødvendige. Bognen er Staten, Pestene Folket, Seletoiet Institutionerne, og saa enig han selv var i, at Folket burde være stærkt, saa enig haabede han, at man med ham vilde være i, at der til Kraftens rette Anvendelse hørte gode, stærke og frie Institutioner. Paa saadanne uddragte han derfor en Toast. — Høiesteretsadvocat Salicath mindede om, at Stænderinstitutionen var bleven lignet ved en frodig Plante, som Kongen havde plantet i Danmarks Hæge; han vilde blive i Vagtsøien, og foreslog en Skaal for de toende elskelige og udmærkede Gartnere, som baade i Roeskilde og Viborg havde frebet om Planten, — et Længe leve for Anders Sandee Ørsted og Joachim Frederik Schouw. — Grosserer Meinert uddragte derpaa en Skaal for Bønderstanden. For 50 Aar siden havde vore Fædre anset Stænderbaandets Løsning for saa stort et Værk, at de til dets Ihukommelse havde reist en Mindestøtte; men nu vare vi komne saa vidt, at Bønden var kommen til at raadslaae blandt Landets Udvalgte. Dette var et stort og glædeligt Fremfribt, og vilde endmere vorde det naar Bønden først tydeligen lærer at indsee, at paa ham beror Statens Styrke; at hans Stand er den første i Danmark. — Efterat Prof. Clausen havde uddragt en Toast for dem, der havde skrevet Sangene, sagde Grosserer Meinert, at det ikke saa ilde ud med Lørdagningen heri Landet og at man ikke skulde paafige Fru Justitia, at hendes Vægtskaal ikke er justeret, eller at hun i Regelen fører Sværdet forgæves; men at der dog gaves Forbrydelser, som Lovene ikke kunde straffe, og at det derfor vilde see ilde ud med den sande Retfærdighed, dersom der ikke gaves En, som talte, hvor Loven tier, en Overdommer over alle Dommere: den offentlige Stemme. Den taler naar Stormanden, trodsende paa sine Connectioner og paa sin særegne Stilling, har forfulgt sine Undergivne; den taler, naar Rigmanden, stolende

paa krænkede Frænders Dørbærelse, Hændigen har misbrugt deres Tillid; den taler, naar Skribenten har folgt sin Vre og, treet- imod bedre Dørbærlisning, har smigret Alt det som er i Vekten og roft haad Daddel er værd. Den straffer Forbrydere, men den gjør endnu meget mere: den forebygger andre, den foranlediger, at mungen en ond Daad ikke seer Dagens Lys, at den vræles i Fødselen. Taleren ønskede derfor, at den offentlige Stemme aldrig maatte forstumme, at den altid maatte lyde saa tydeligt og hjært som retfærdigt. — Gross. Owen vilde ogsaa udbringe en Skaal, men turde ikke komme frem dermed, uden iforveien at have bedet Forsamlingen ikke at blive forstrækket, nemlig en Skaal for det unge Dan- mark, som havde bragt et nyt og frelsere Liv ind i det gamle Danmarks noget træge Gang. Den stormende Jubel, hvormed denne Skaal optoges, viste at Forsamlingen ganske ikke var bange for at drikke en Skaal for det unge Danmark. — Derefter reiste Kjøbenhavns 1ste Deputerede, Bankdirecteur Vang sig og ud- bragte en Skaal for Festens Præsidenter, hvorpaa Forsamlingen adskiltes, efterat have sunget den hidtil konstante Slutningssang og udbragt et hurra for Konge og Fædreland. — Af de ovenfor nævnte nye Sange hidførte vi følgende, hvormed Skaalen for Stænderinstitutionen indlededes:

„Vor Tid er færd, vor Tid er seag,
— Saa led den gamle Klage —
Dg kun et fontæneagtigt Brag
Er hvad vi har tilbage.
Hvor er vor Kærs tilføjes, tillands?
Af, kun i gamle Skrifter
Dg Digtidstæfter boer en Glæde
Af Fædrenes Bedrifter.“

Dg trækt man grov med rastløs Fuld
I muldne Kæmpewolde,
At løse Diktids Helteid
Af rustne Sværd og Skjolde;
De gamle Skatte tog man frem,
Det Svundne og det Døde, —
Som vilde man til Trest med dem
Paa Nutids Armod bøde.

D tomme Klage! tomme Færd!
Nei, fyld ei Skjold paa Liden!
Den er et skarpt, et slebent Sværd,
Som seirer let i Striden;
Men har I det i Steden holdt,
Hvi vil I selv da Klage,
At ei det rammer fuldt saa stolt
Som i de gamle Dage.

Heel andre Skatte har vort Land,
Det selte Kongen længe,
End dem, som daartigt smuldre kan
Alt under Høi og Vænge.
Ja Tankens Ild og Ordets Kraft,
Seer det er vore Skatte, —
Dg intet rustent Landeskæft
Dem mægter at erstatte.

Dg Budet gik saa vidt omkring
Til Slot og fraatakt Høtte,
Da samlede Dansten sig paa Thing
Til Landets Tare og Rette;

Dg Drøet Klang, som naar en Fugl
I Lunden dunkle Gange
Udsender fra sin Rødes Skjul
End aldrig hørte Sange.

Da fælte Dansten stolt og glad,
At ogsaa han har levet,
Dg at hver Tid er kun et Blad,
Et reent, et ubestrevet.
Om den skal seinde sporløst, om
Den høit skal hødet blive,
Beroer kun paa de Skrifttræk, som
Vi selv paa Bladet strive.

G. P. Gøst.

— Med Redacturen af „Jyllandsposten“, C. G. Clausen, er ved Middeisom-Senderkong Herreders Ret affagt følgende Dom:

„Redacturen af Jyllandsposten, Exam. jur. Clausen, bor for den upassende Fremstilling, han har givet i bemeldte Blads Nr. 23 for 1833, betitlet: „Bidrag til en Skildring af Na- tional-Kanden i Danmark“ bøde til Viborg Amts Gattigkasse 100 Rbd. i Selv og rare Censur undergivet i 1 Aar. Saa betaler han og alle af Sagen flydende Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Landoverretsprocurator Je- spersen, 30 Rbd. og til Defensor, Krigsraad, Landoverrets- procurator Deigaard 25 Rbd. Selv. At efterkomme under Udferd efter Loven.“

Den nævnte Artikel, der i sin Tid er udkommen uindret fra vedkommende Censurs Side, indeholder en Fremstilling af en Scene, der forefaldt i Viborg Domkirke d. 21 Mai ved den Guds- tjeneste, hvormed Stænderforsamlingen i Viborg forrige Aar blev aabnet og hvorved, efter den derom i Jyllandsposten givne Frem- stilling, en Deel af Folket, der uden Indsigelse fra Vedkommendes Side havde placeret sig paa Kirkegulvet, blev med Magt drevet ud af Kirken.

— Lands-Deer- samt Hof- og Stads-Rets-Kæsser Doctor juris Carl Frederik Normann er udnævnt til Birkedommer og Skriver samt Politimester i Kjøbenhavns Amts Rytterdistricts nordre Birk. — Kammerjunker og Kæsser Georg Albrecht Koesøed, Skifteforealter og Skifteprædicator i Christiansstad i Vest- indien er udnævnt til Borgermester, Bøfoged og Auctionsdirecteur i Randers. — Decrauditeur ved andet jødisk Infanteri-Regiment, Licentiat juris Christian Poulsen Norbom Petersen er udnævnt til Borgermester, Bøfoged, Bø- og Raadstuskriver i Holbæk.

Det Kongelige Theater. — Imorgen (Torsdag) opføres: „Sara.“

Færdig fra Trykkeriet Onsdag Eftermiddag Kl. 9.

Kjøbenhavnspostens Contoir, Bimmelkæftet Nr. 138, 2den Sal, er aabent hver Formiddag fra Kl. 8 til 11.

For dette Blad tegner man sig heri Staden paa Hjørnet af Adel- og Gothersgade, Nr. 8 i Stuen, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer; Prisen er avertaliter 2 Rbd. 48 p S. og L. for indenbys, og 3 Rbd. 8 p for udenbys Abonnenter.

Trykt, med hurtigpresse, i det Brännichske Bogtrykkeri.